

## Irena Baranowska

Irena Baranowska, ps. „Basia”, urodziła się 31 marca 1921 r. w Wilnie. W latach 1935-1939 uczyła się w gimnazjum im. księcia Adama Czartoryskiego. W okresie okupacji niemieckiej przeszła do liceum technicznego z litewskim językiem nauczania. W końcu otrzymała po ukończeniu dobre dokumenty osobiste. Została zaprzysiężona w ZWZ w 1941 r. i włączona do komórki łączności. Od tego czasu każdego czwartku prowadziła ochotników do partyzantki z Czernic do Kiejdzi. Został tam utworzony już oddział „Tońka”, Boryczki, a ona została jego łączniczką. Dowoziła swoim koniem Maciusiem broń, sprzęt bojowy, medykamenty, rozwoziła rannych po znanych sobie kryjówkach. Po ozdrowieniu, dla tych rannych starała się o cywilne ubranie, ażeby mogli znowu wrócić do oddziału. W kwietniu 1944 r. przeszła do dyspozycji szefa łączności terenowej, Barbary Skargi o pseudonimie „Ewa”. Zalecono jej utrzymanie łączności między komendą okręgową w Wilnie a dowództwem oddziałów partyzanckich AK z siedzibą w Dziewiniszkach. Kilka razy w tygodniu kontaktowała się z oboma dowództwami. Po likwidacji wileńskiej Armii Krajowej przez władze sowieckie przeniosła się do Polski, została aresztowana i skazana na 3 lata więzienia. Zwolniono ją wcześniej na mocy ułaskawienia. Egzamin maturalny złożyła w Kłodzku w 1947 r. Wyszła za mąż za Jerzego Tymana, „Jerry”, żołnierza 6 Wileńskiej Brygady AK.

### Bibliografia

Wincenty Borodziejewicz: 6 Wileńska Brygada Armii Krajowej, rok wyd. 1992

Warszawa, grudzień 2000 r.

Wanda Bogusławska-Dramińska

